

Sagen er jo den, at det går godt i Danmark. For langt de fleste mennesker går det endda rigtig godt, og det synes jeg at vi alle sammen skal glæde os over. Det er en god ting. Men samtidig må vi ikke forfalde til bare at juble med de mange og glemme, at der stadig er ting, vi kunne gøre langt bedre.

Uligheden vokser i Danmark, og for os er det en afgørende politisk opgave at sikre, at vi kan gøre noget aktivt for at vende den udvikling. Det er bl.a. derfor, at vi så brændende ønsker at få afskaffet starthjælpen og kontanthjælpsloftet, simpelt hen fordi både starthjælpen og kontanthjælpsloftet mere skaber fattigdom i Danmark, end det skaffer mennesker i arbejde.

Lad mig gøre helt klart, at det ikke handler om, at folk ikke må have materiel rigdom. Vi er glade, når mennesker klarer sig økonomisk godt, men vi skal også sikre, at alle kommer med. For sagen er også den, at en stigende ulighed er en farlig trussel mod det velfærdssamfund, vi holder af, en farlig trussel mod den sammenhængskraft, som er så vigtig for vores samfund. Det er den udfordring, vi er oppe mod, og derfor skal vi gøre noget ved den stigende ulighed.

Jeg vil i dag gøre noget særligt ud af debatten om ikke bare fremtidens velfærd, men også nutidens velfærd, for det er jo den offentlige velfærdsservice, som efter knap 5 år med en VK-regering har været underlagt en økonomisk spare-spændetrøje, som vi nu ser så tydeligt.

Vi har nu i årevis hørt på, at regeringen tror, at man både kan blæse og have mel i munden, altså bruge en stadig mindre del af den samlede samfundsøkonomi på velfærd, samtidig med at vi skal tro på, at den offentlige velfærd bliver bedre og bedre. Det lyder jo besnærende, men desværre viser resultaterne, at det farlige eksperiment, der lyder godt, rigtig lækkert i valgkampsparolerne, ikke virker helt så godt i virkelighedens Danmark.

De seneste par måneder har jo budt på nogle meget alvorlige eksempler på, hvad det koster, hvis vi ikke investerer i vores fælles velfærd. Fødevareskandalerne er skyllet ind over Danmark, og de har gjort stort indtryk på alle, måske undtagen den danske statsminister.

Jeg skal ikke trætte salen med en opsummering af hele det forløb, men hele forløbet har budt danskerne på mangelfuld kontrol af fødevarsikkerheden og deraf følgende fund af råddent kød og andre fordærvede fødevarer, som sætter danskernes sikkerhed under pres.

Det er jo ikke en skandale, der er kommet af sig selv, det er ikke noget, der bare lige er opstået. De nuværende forhold i fødevarekontrollen kan man takke VKO-flertallet for. Det er de tre partier, der over de sidste år har sparet 200 mio. kr. og 200 stillinger væk. Den slags har naturligvis konsekvenser.

Kl. 11.10

Tiden er inde til, at VKO-flertallet erkender, at man ikke kan forlange det hele, hvis man kun vil betale det halve. Vi får, hvad vi betaler for, og kødskandalen viser, at besparelserne koster på kvaliteten. Hvis man ikke satser på velfærden, hvis man ikke satser på den offentlige service, kan det i sidste ende komme til at koste os alle sammen meget dyrt.

Det er det samme, vi på uhyggeligste vis har set, når vi ser de afsløringer på et københavnsk plejehjem, hvor der er tale om decideret omsorgssvigt. Desværre tyder meget på, at det eksempel, vi har set i København, ikke er noget isoleret eksempel. Det kan vi simpelt hen ikke være bekendt. Det er heller ikke godt nok, som hr. Jens Rohde og mange andre gør i dag, bare at tørre ansvaret af på kommunerne, når man selv har ført valgkamp på at ville give de ældre bedre forhold her i landet. Det hænger simpelt hen ikke sammen.

Det ene følger det andet, og der har jeg de sidste par uger savnet en regering, der vil tage medansvar for det her, tage medansvar for, at det er gået så galt, og tage medansvar for at rette tingene op.

I sit seneste regeringsgrundlag stillede regeringen 500 mio. kr. om året i udsigt til ældreplejen, men desværre er det gået sådan, at hovedparten er brugt på administration og bureaukrati, bl.a. i form af digitaliseringsprojekter ude i kommunerne og de her frit valg-ordninger. Samtidig ved vi også, at KL peger på, at hvis man skal løfte bare den udfordring, der kommer af, at der bliver flere ældre, der også har behov for mere pleje, kræver det 400 mio. kr. mere i ældreplejen om året, altså blot for at holde det nuværende niveau i vores ældrepleje.

Set i det lys kan man jo konkludere, at 500 mio. kr. mere til ældreplejen, som VK bryster sig af og taler så utrolig meget om, reelt har været en endog meget flot indpakning til en meget lille pakke. Sandheden om dette område er, at regeringen underprioriterer området, og at konsekvenserne af den underprioritering nu begynder at vise sig ganske tydeligt. De faktuelle forhold er, at vi under denne regering bruger færre pen-